

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Jornada Mundial de la Pau 2014

El primer dia de l'any l'Esglesia Universal celebra la Jornada Mundial de la Pau.

Oh Senyor,
feu de mi un instrument de la vostra pau!
On hi ha odi, que jo hi porti amor.
On hi ha ofensa, que jo hi porti el perdó.
On hi ha discòrdia, que jo hi porti unió.
On hi ha dubte, que jo hi porti la fe.
On hi ha error, que jo hi porti la veritat.
On hi ha desesperació, que jo hi porti l'esperança.
On hi ha tenebra, que jo hi porti la llum.

Oh Mestre,
feu que jo no cerqui tant:
ser consolat, com consolar;
ser comprès, com comprendre;
ser estimat, com estimar.
Perquè és donant que es rep;
perdonant que s'és perdonat;
morint que es ressuscita a la vida eterna.
(Oració inspirada en sant Francesc d'Assís)

Diumenge de la Sagrada Família

Lectura del llibre del Siràcida (3,2-6.12-14 -17a)

En els fills, el Senyor fa elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honora el pare expia els pecats, qui honora la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa.

Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens pel pare; te la tindrà en compte per a compensar les teves culpes.

Salm responsorial (Salm 127)

Feliços els fidels del Senyor,
que viuen seguint els seus camins.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (3,12-21)

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres i, si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I

com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona [...].

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

(2,13-15,19-23)

Quan els mags van ser fora, un àngel del Senyor s'aparegué a Josep en somni i li digué: «Lleva't de seguida, pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà el nen per matar-lo.» Es llevà, prengué el nen amb la seva mare, sortí de nit cap a Egipte, i s'hi quedà fins que Herodes va morir. S'havia de complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: «He cridat d'Egipte el meu fill.»

Tan bon punt Herodes va morir, un àngel del Senyor s'aparegué en somni a Josep, allà a Egipte, i li digué: «Pren el nen amb la seva mare i vés-te'n al país d'Israel, que ja són morts els qui el buscaven per matar-lo.» Ell doncs, es llevà, prengué el nen amb la seva mare i tornà al país d'Israel. Però quan sentí dir que a Judea Arquelau havia heretat el reialme d'Herodes, el seu pare, no gosà anar-hi, sinó que, seguint una indicació rebuda en un somni, es retirà a la regió de Galilea i se n'anà a viure al poble de Natzarèt. Així es complí allò que havien anunciat els profetes: «Li diran Natzarè.»

2

full

«He cridat d'Egipte el meu fill» | Mn. Marc Majà i Guiu

El relat de la fugida a Egipte, després de les tendres imatges de l'Infant, introdueix de bon principi el drama del mal i del sofriment en el si de la Sagrada Família. En efecte, tot just ha nascut, el Nen ja és objecte de sospites, enveges i fins i tot persecució. I això portarà Josep, Maria i Jesús a haver de viure la precarietat i la incertesa de l'exili a Egipte.

Amb el contratemps de la fugida a Egipte se'ns revela un tret molt important de la Sagrada Família: aquesta no es caracteritza pas per l'absència de problemes (en ser la família de Jesús, seria raonable pensar que tot hauria d'haver estat plàcid i avinent), sinó que es caracteritza per mantenir-se, fins i tot enmig de problemes greus, unida i confiant en el Senyor.

Segles enrere, el Senyor, per mitjà de Moisès, havia alliberat el poble d'Israel de l'esclavatge d'Egipte. En temps de Jesús, Déu alliberà aquesta humil família de l'exili. Aquests rescats que Déu realitza en favor del seu poble i de la seva família mostren com la fe en Déu va molt lligada a l'experiència de sentir-se salvats, rescatats, per ell.

En aquest diumenge de la Sagrada Família, presentem les nostres famílies al Senyor. Demanem-li que, si ens assemblem al poble d'Israel en el fet de sentir-nos esclaus de tantes coses (enveges, egoïsmes, crítiques, sospites, avarícia...) o si ens assemblem a la Sagrada Família en el fet de sentir-nos exiliats (per la divisió, la incomprensió, la malaltia, la manca de diàleg...), ens hi assemblem també en el fet de confiar plenament en ell.

La família, lloc de transmissió del tresor de la fe | Romà Casanova, bisbe de Vic

Els bisbes de Catalunya a l'inici de l'Advent vam publicar una carta pastoral adreçada a tots els membres de les nostres diòcesis. És com una pluja suau que amara la terra, el que volem fer amb els documents senzills que anem fent públics amb la intenció d'il·luminar els fidels catòlics en aquelles qüestions que pensem importants en els moments que estem vivint.

Un tema que ens preocupa i que és fonamental per a una Església viva en el present i futur del nostre país és el de la Nova Evangelització. El mateix títol d'aquest document, *Transmetre el tresor de la fe*, ja ens dona a conèixer quina és la seva intenció: animar tots els cristians a ser transmissors de la fe cristiana. Després de l'Any de la Fe, en què hem redescobert la meravella de la fe cristiana centrada en Jesús, ha de néixer en nosaltres el neguit de dur la fe a la porta del cor dels nostre germans, perquè també ells puguin, amb tota llibertat, donar la resposta pròpia de l'obediència de la fe.

En el diumenge després de Nadal, dins la seva octava, celebrem la festa de la Sagrada Família. Les nostres mirades s'adrecen a la santa família de Natzaret i, emmirallant-nos-hi, mirem també les nostres famílies i les famílies de tot el món.

La família és fonamental per al futur de la humanitat. Quan l'Església, tota ella i els seus pastors en particular, parla de la família, no pot fer res més que fer-ho des de

la mirada de Déu que crea l'home i la dona i els fa el do de l'amor mutu amb un significat fecund. La família neix d'aquesta unió de l'home i la dona, l'amor dels quals és fecund amb el do dels fills.

La família cristiana és cridada a ser enmig del món testimoni de l'amor de Déu. Quan la fe cristiana regna en el cor dels membres d'una família i es manifesta en l'amor compassiu i misericordiós, en el lliurament i el perdó, converteix aquesta família en portadora d'esperança. L'esperança és la virtut que el nostre món necessita. La família oberta a la vida generosa és per ella mateixa portadora d'esperança per a la societat que no acaba de trobar la font de l'alegria.

Els bisbes de Catalunya, en el document abans esmentat, parlem de la responsabilitat originària de la família en la transmissió del tresor de la fe. I entre altres coses diem: «És veritat que costa mantenir un perfil educatiu propi enmig d'un ambient general que veu la fe com a innecessària, com una pura il·lusió, un assumpte de temps passats que poca cosa pot aportar als futur dels fills. Conscients dels obstacles, volem demanar als pares i mares cristians que no desisteixin dels compromisos acceptats en la celebració del baptisme dels seus fills i que estiguin segurs que, quan ajuden els seus fills a creure, els ajuden a viure, a ser persones bones» (núm. 18).

Agenda litúrgica de la setmana

29 □ **Diumenge de la Sagrada Família.** Sant Tomàs Becket, bisbe i màrtir (1118-1170). Sant David (ss. XI-X aC).

Lectures: Siràcida 3,2-66,12-14 / Salm 127 / Colossencs 3,12-21 / Mateu 2,13-15,19-23

Litúrgia de les hores: Setmana I

30 □ **Dilluns.** Sant Roger, bisbe (+1276). Sant Sabí, bisbe (+303). Sant Honori, bisbe.

Lectures: 1Joan 2,12-17 / Salm 95 / Lluc 2,36-40

31 □ **Dimarts.** Sant Silvestre I,

papa (c.270-335). Santa Coloma, màrtir (+274).

Lectures: 1Joan 2,18-21 / Salm 95 / Joan 1,1-18

1 □ **Dimecres.** Santa Maria, Mare de Déu.

Lectures: Nombres 6,22-27 / Salm 66 / Gàlates 4,4-7 / Lluc 2,16-21

2 □ **Dijous.** Sant Basili el Gran, bisbe i doctor (c.329-†379). Sant Gregori Nazianzè, bisbe i doctor. (c.329-†c.390).

Lectures: 1Joan 2,12-28 / Salm 97 / Joan 1,19-28

3 □ **Divendres.** El Santíssim Nom de Jesús. Santa Genoveva, verge

(ss. III-IV). Sant Daniel, màrtir (+168). Lectures: 1Joan 2,29-3,6 / Salm 97 / Joan 1,29-34

4 □ **Dissabte.** Beata Àngela de Folligno (+1309). Sant Rigobert, bisbe (+749). Sant Eugeni, màrtir.

Lectures: 1Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

5 □ **Diumenge II després de Nadal / Cicle A.** Sant Telèsfor (+1136). Sant Simeó, monjo (ss. IV-V). Santa Emiliàna, verge (s. VI).

Lectures: Siràcida 24,1-2,8-12-16 / Salm 147 / Efesis 1,3-6,15-18 / Joan 1,1-18

Ha fet cent anys: la celebració del XVI centenari de l'Edicte de Milà | Miquel Bordas Prószyński

1913: La celebració del XVI centenari de l'Edicte de Milà

L'emperador Constantí el Gran atorgà el març de l'any 313 el famós *Edicte de Milà*, també conegut com a «Edicte de la llibertat o tolerància religiosa de l'Església». Aquesta disposició concedí als cristians, després de segles de persecució, el dret de practicar lliurement la seva fe a l'Imperi Romà. Segons narren les cròniques, la legalització del cristianisme fou conseqüència de la victòria sobre el pont Milvi obtinguda per Constantí contra el seu oponent Maxenci el 28 d'octubre de l'any 312. El dia abans del combat, l'emperador tingué una visió de la creu damunt del sol acompanyada per una veu que li deia: *In hoc signo vinces* («Amb aquest signe venceràs»). L'endemà, Constantí manà dibuixar una creu en els escuts dels seus soldats i encapçalà el seu exèrcit amb la creu com a làbar o estendard. Aquell dia Constantí vencé el seu adversari, amb la qual cosa es va emparar del poder de l'Imperi Occidental i des de l'any 326 amb el de tot l'Imperi Romà. Més endavant, la difusió del cristianisme fou rubricada mitjançant l'Edicte de Tessalònica (any 380), que declarà el cristianisme religió oficial.

Ara fa cent anys (1913), l'Església commemorà joiosament el XVI centenari de l'Edicte milanès. El papa sant Pius X havia promulgat per a l'ocasió un jubileu extraordinari. El bisbe de Vic, venerable Josep Torras i Bages, s'adherí a la iniciativa papal i va promoure activament aquesta celebració al seu bisbat. Recordem, per altra banda, que al nostre país aquell aniversari s'esqueia en un període d'increment de la pressió laïcista, caracteritzada per la introducció de polítiques secularitzants o anticlericals per part del govern espanyol: a nivell educatiu, amb l'escola «neutra» (no confessional) o restringint la llibertat d'associació religiosa (la *Ley del Candado* de Canalejas, de finals de 1910). Això havia provocat tensions amb l'Església a Espanya i àdhuc un refredament de les relacions diplomàtiques amb la Santa Seu. Tampoc no cal oblidar l'impacte sociològic que havia suposat, especialment a Catalunya, la Setmana Tràgica i la crema de convents o esglésies.

En aquest sentit, la defensa de la confessionalitat de l'àmbit públic i de la llibertat religiosa de l'Església ja havien inspirat importants documents pastorals anteriors del nostre prelat. Així, l'any 1911 havia publicat *Dios y el César*.

El estadismo i la llibertat religiosa

Començarem la nostra ressenya per un dels opuscles apologetics més vigorosos del bisbe Torras, *El estadismo i la llibertat religiosa*, escrit en castellà a finals de 1912 i editat en 1913. L'escrit és un exemple de *teologia de la història*, és a dir, una explicació del sentit de la història humana des d'una perspectiva sobrenatural, oposada a una consideració descriptiva o merament racionalista del fets de la humanitat. Això permet descobrir la intervenció de la Providència en la

nostra història. La teologia de la història primerament enllaça la història de tota la humanitat, però sobretot del poble jueu, amb l'Encarnació del Verb de Déu, Crist, i la Redempció del llinatge humà a la creu i la posterior Resurrecció. Seguidament estudia l'aparició i la progressiva extensió de l'Església, Regne de Déu incoat a la terra, malgrat les persecucions o contradiccions, així com el desenvolupament homogeni del Magisteri en la Tradició de l'Església, inspirat per l'Esperit Sant. En aquest sentit, la teologia de la història també judica el present i es projecta vers l'esdevenidor. L'objecte final de la teologia de la història abasta els «novíssims»: l'apostasia generalitzada, el retorn de Jesús o Parusia i l'afirmació definitiva del Regne de Déu a la terra mitjançant l'Església.

Des d'aquesta clau, per a Torras i Bages la data dels edictes de Constantí i la legalització de la religió cristiana implicà un capgirament de l'ordre de les coses vigent. Per tant, la fita de l'any 313 representa el punt de partença de la civilització cristiana, la Cristiandat, que es caracteritzà per la prioritat del principi espiritual, resultant de l'Evangeli, i l'amor social com a base de l'autoritat. S'hi consagra la llibertat espiritual dels homes, capaços de romandre fidels a la veu de la recta consciència, i la limitació del poder polític, el qual reconeix el dret natural i respecta l'autonomia pròpia de l'Església. Al seu torn, el principi d'autoritat roman assegurat pel reconeixement del seu origen diví.

El retorn del materialisme i l'absolutisme del poder polític

En els temps moderns, la prevalença del principi espiritual en la societat ha quedat revertida per allò que el bisbe de Vic identifica indistintament com a laïcisme, cesarisme o estatisme, d'origen maçònic i revolucionari. El nostre prelat denuncia el retorn al materialisme i a l'absolutisme del poder polític. Aquest sistema desfigura la persona humana quan nega el claustre més íntim de la seva consciència i la seva naturalesa religiosa. El principi liberal conflueix en el socialisme, l'expressió màxima de l'estatisme, en què l'Estat xucla tota la vida social. Aquest, controlat per una oligarquia encara que sigui amb

aparença democràtica, es converteix en déu, anul·lant no sols l'Església, sinó la família i la propietat privada. No obstant això, darrere l'aparició del socialisme cal veure-hi les injustícies socials provocades pel creixement desenfrenat i la vida luxosa i egoista de les classes poderoses, a expenses de l'explotació dels obrers. Tanmateix, sobre la base del principi *oportet haereses esse*, observa el Dr. Torras que el socialisme contribuirà a l'esclarament de les relacions entre patrons i obrers, així com el de les relacions internacionals.

Finalment, *El estadismo y la libertad religiosa* conclou amb un brillant al·legat en favor de la independència del Sant Pare, incloent-hi la necessitat d'una sobirania territorial per al seu ofici, per tal que el Papa pugui exercir sense traves les seves funcions al capdavant de tota l'Església com a Vicari de Crist a la terra. Posteriorment, amb els Pactes Lateranenses de l'any 1929, com sabem, la Santa Seu recuperà aquesta sobirania territorial a la ciutat del Vaticà, que havia perdut l'any 1870.

El pelegrinatge diocesà a Terra Santa a les acaballes de l'Any de la Fe (II) | Mn. Joan Casas

Muntanya de la Quarantena

Desert penjat. Hi pugem. Ens reben quatre monjos grecs. Tot és estret. Contemplem icones vives de Jesús foragitant el diable. Ajudeu-nos, Senyor, a vence'l sempre. Gràcies per passar-hi quaranta dies dejunant. Preparant la missió. Pensant en nosaltres. No permeteu que caiguem en tanta temptació. Estem sovint com penjats entre roca i desert. Deslliureu-nos de qualsevol mal.

Jerusalem

Oh Jerusalem! Ens reben amb pa i vi com Melquisedec. El pa i el vi que Jesús va escollir per quedar-se sempre entre nosaltres. Era pa i vi de Jerusalem. Jesús s'hi fa Eucaristia. Es queda en l'Eucaristia per sempre. A tots els cenacles. A totes les parròquies. Tots ens alimentem de Jerusalem. Gràcies, Jesús, per escollir aquesta ciutat, on el Pare volgué el seu únic Temple durant mil

Betlem

Casa del Pa. La més petita de Judà. Plena de grutes i mercats. De tu ens ha nascut el Salvador, l'Infant meravellós de Maria. Fa fred. Josep fa foc. Els àngels canten. Els pastors vénen plens de fe. No fan preguntes. Vénen de nit, miren i s'ofereixen. Estaven preparats per a rebre el Messies. No temen res. Ho esperen tot. Ah, la fe dels humils de cor! El nostre prelat ens la recomana amb fervor. Més amunt, el Portal. Hi fem una cua de dues hores. A mitja tarda els grups que hi hem coincidit són molt nombrosos. Diem el rosari amb misteri monogràfic. Som a la basílica venerable de la Nativitat. Per fi arribem a besar l'estrella de catorze puntes, com les catorze generacions d'Abraham a David. No lluny de nosaltres hi ha uns coreans que tenen pressa. Els espera el seu creuer a Haifa.

anys. Gràcies també per escollir dos troncs d'aquesta terra per morir per tots nosaltres. Gràcies per morir i ressuscitar al Sant Sepulcre de Jerusalem. Gràcies per enviar-nos-hi l'Esperit Sant i confiar-nos-hi la missió. Hi ha tanta gent, tants grups, que als llocs sants no s'hi arriba sense empènyer. Doncs, què li passa a la nostra humanitat actual? Tu ens atraus. Com va dir el profeta: «Miraran aquell que han traspassat.» Venim per mirar-te a tu. Admirar-te. Seguir-te. Convertir-nos en gra de blat. Soterrar-nos en els calvaris del món. Per ressuscitar un dia. Com tu.

Gràcies, Senyor, per haver pogut venir a Jerusalem portant al cor tota la diòcesi. Al final d'aquest Any de la Fe. Desitjant poder-la viure, confessar-la i celebrar-la.

En la mort de Mn. Ramon Espina i Claveras

Va morir a Vic el dia 6 de desembre del 2013 a l'edat de viutanta-nou anys. Havia nascut també a Vic el dia 25 de juliol de 1924 i havia estat ordenat prevere l'any 1949. Va exercir el seu ministeri com a capellà de la colònia Vilaseca i en les parròquies de Sant Andreu d'Oristà, Santa Maria de Copons, Santa Eulàlia de Riuprimer, Sant Hilari de Sacalm, Sant Miquel de Rupit i Sant Andreu de Pruit. També fou capellà de les Missioneres de Natzaret d'Aiguafreda i oficial de secretaria del bisbat. Actualment estava jubilat i residia a la Casa Sacerdotal de Vic.

Des de molt jovenet va sentir predilecció i bona disposició per a la música: va cantar a l'Orfeó Vigatà i després, al Seminari, va formar part del selecte grup L'Escoleta per la seva bona veu. Aquestes aptituds les va aplicar a la pastoral parroquial. Va destacar també pels seus coneixements de llengua catalana; amb discreció solia corregir els errors en el nostre idioma parlat. Fou responsable del suplement parroquial de Vic ciutat «El Tornaveu» i va procurar difondre la premsa religiosa. A la Casa Sacerdotal es féu càrrec de la biblioteca fins que la salut li ho va permetre. Al cel sia.

Crònica breu de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Vic (I)

El senyor bisbe la inicià amb la missa a l'altar de Sant Bernat Calbó a la catedral. Heus ací algunes idees de l'homilia programàtica: «Tal com feia aquí mateix el venerable bisbe Torras i Bages, ens cal demanar a Déu que les meves paraules siguin les de Crist vol que digui, la meua mirada sigui la de Jesús a totes i cada una de les persones que trobaré, que els meus gestos siguin els de Crist envers tothom. Certament que, com ens ha dit la lectura, ens cal viure el que deia Esdras: restaurar el temple del nostre Déu i reparar les seves ruïnes. Sempre en l'Església s'ha de viure la necessària purificació

i l'oportuna renovació que ens demana la fidelitat a l'Evangelí... restaurar el temple del Senyor en el cor de les persones que formem la nostra Església.» «Cal acollir la urgència contínua que ens recorda el papa Francesc d'anar a les perifèries del nostre món per tal d'anunciar-hi l'Evangelí. Cal que les nostres parròquies i comunitats sortim del clos del nostre espai vital i anem a trobar els altres amb actitud missionera i evangelitzadora.»

Nota: Per qüestió d'actualitat no continuarem amb la crònica de la visita pastoral de Manresa; la publicarem pròximament a la pàgina web.

Recullen més de 2.500 euros per a Càritas

El 30 de novembre va tenir lloc a la basílica de Santa Maria d'Igualada un concert a benefici de Càritas, que va tenir com a resultat més de 2.500 euros. La basílica era plena a vessar i els organitzadors en van restar molt satisfets.

Hi van participar les següents corals igualadines: Cors Units del Casal de la Gent Gran, Coral Merlet, Capella de Música de la Tossa, Coral Mig To, Coral Si Fa Sol, Coral de Santa Maria, Agrupació Coral La Llàntia i Schola Cantorum.

Maria, dona contemplativa | Jesús Martí Ballester

«Quan es va complir el temps, Déu envià al seu Fill, nascut d'una dona» (Ga 4,4). Mare de Déu, el fonament de tota la seva grandesa. Mare que concep i Mare que dona a llum. Concebre i donar a llum. A Déu. Déu ha volgut néixer d'una dona. Aquesta dona té una relació no sols biològica, sinó metafísica i espiritual amb Déu. Espiritual, perquè, segons sant Agustí, l'ha concebut abans en la ment que en el seu si. I per això és també la nostra Mare, la Mare de tots els germans del seu Fill.

El Fill de Déu ha volgut assumir el procés biològic humà com tots els homes, néixer plorant, passar llargues estones dormint, sotmetre's a totes les necessitats fisiològiques, dependre de la seva mare, com tots nosaltres. Va despertar el Nen Jesús el parlar dels pastors. Uns el van agafar en braços, uns altres el van acariciar, i ell hi corresponia amb un somriure. Ha volgut rebre belles i enceses floretes, ser cobert de petons mentre és alimentat als pits de la seva amorosa mare i ser bressolat per ella, afectuosa i sorpresa. Com es va a acostumar a tenir en els seus braços el seu fill-Déu? ¿No ens ha passat alguna cosa semblat amb aquells que hem vist néixer per primera vegada a les nostres mans i per les nostres paraules personals i ministerials de la consagració eucarística el Fill de Déu?

Maria compleix la missió de l'home recordada pel Concili: «Déu ha cridat i crida l'home a adherir-se a la total plenitud de la seu ésser en la perpètua comunió

de la incorruptible vida divina» (GS, 18). La contemplació apropa intuïtívament a la divinitat, és integradora, afectiva, unificant. Quan Maria contempla, admira, se sorprèn, lloa, s'entendreu, glorifica, agraeix, s'ofereix, es lliura. Surt de si mateixa. Això és l'èxtasi que ens acosta en la «profunditat de la riquesa, de la saviesa i ciència de Déu i comprèn com són d'insondables els seus pensaments, i indesxifrables els seus camins» (Rm 11,33). I es converteix en una dona madura i gran, inalterable i equilibrada, vivint en l'atmosfera de pau que el mateix Déu contagia. «Tenia en Déu clavada la mirada i el cor», en frase de Pau VI. Només Maria calla. Déu va parlar a Abraham i a Moisès i va enviar els profetes perquè parlessin als nostres pares. Ara, en aquesta etapa final, ens ha parlat pel seu Fill (cf. He 1,1). Quan neix el Fill de Déu, parlen els àngels, parlen els pastors i parlen els reis vinguts d'Orient. Parlaran Simeó i Anna en el temple. Només Maria calla, s'esbalaieix en el misteri. Només la Mare guarda silenci.

Verge amb el nen Jesús de Antonio Arias Fernández, Espanya 1655.

Televisió | Mossèn Valls deixa la missa de TVE després de 22 anys

Mn. Manuel Valls s'acomiadarà com a celebrant habitual de la missa del segon canal de TVE aquest 29 de desembre, diumenge de la Sagrada Família. Després que Mn. Valls havia demanat fa uns quants mesos el relleu, els bisbes de Catalunya van decidir, en l'última reunió de la Tarraconense, acceptar la seva petició i nomenar Mn. Carles Cahuana per a substituir-lo. Des del febrer de 1992, Mn. Valls era el celebrant habitual d'un programa que és el degà de la televisió en català (31 anys) i que molts diumenges encapçala la llista com el més vist del canal en català. Mn. Carles Cahuana i Bartra, nascut a Sabadell el 14 d'abril de 1976, és un prevere de la diòcesi de

Terrassa. Va ser ordenat sacerdot el 2 de desembre del 2007. Ara arriba a la missa de TVE avalat per una combinació d'experiència i joventut. Serà ell el celebrant habitual, tot i que tindrà alguns col·laboradors disponibles per a quan sigui necessari.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60